

Rojas vidusskolā

Fukšu balle: labs, kam labas beigas

Šogad atkal tas notika. Un kā gan citādi, jo Rojas vidusskola vēl grib būt vidusskola un vidusskolniekus uzņēma arī šogad. Kā tad isti ir ar to vidusskolnieku uzņemšanu? Vai tikai atnes papirus ar mammas parakstu, vai arī..?

Vai arī notiek tā — pa īstam. Ar ūdeni, krāsām, zvērestu utt. Un lūk, tieši tāpēc, lai visa Ziemeļkurzemes piekrastes auditorija — tie esat jūs, mīlie lasītāji, — reiz uzzinātu, kādas tradīcijas tiek piekoptas Rojas vidusskolas fukšu ballēs, nolēmu uzrakstīt, kā viss notika šoreiz — 1995./96. m. g.

Jauno mācīties gribētāju pavisam bija 21. Uz isto uzņemšanas pasākumu ieradās 19. Tātad divi vidusskolā nemaz tā pa īstam nemācīsies. Bet tagad mazliet pastāstīšu, kā tās lietas norisinājās.

Pirmkārt, visu dienu pie skolas notekcaurules bija piestiprināts karogs (desmit ziedotie apģērbi gabali, vairumā zeķes) par zīmi, ka pasākums ir svinīgi atklāts.

Vakara pusē svinīgi paceļam buras kapteiņa Reiņa vadībā un desmitie, jaunie vidusskolas kuģa matroži, sāk savu ciešanu ceļu pretī laimīgām beigām. Vispirms fiziskās sagatavotības tests — izmisīgi audzinātājas Marutas Assu-

pes meklējumi tādās nozīmīgās Rojas vietās, kā skolas garāža (paldies šoferim Leonam Balo-dim!), katlumāja, stadions un citur. Un tad, noslēguši draudzību ar Krišjāņa Valdemāra piemiņas akmeni, jaunie censoņi devās uz sporta zāli, kur skolotājs Jānis Volajs mums laipni palīdzēja ar savām iespējām un idejām (liels paldies!) 10. klases matrožus kārtīgi pārbaudīt. Bet tālāk sekoja galvenā Rojas vidusskolas tradīcija — «tumšais kambaris».

Šo mazo, šausmu pilno ceļu pretī saulei visi veica. Neviens netika pārāk stipri traumēts. Šīs jaukās šausmas, kurās piederējās gan krāsa, gan ūdens, gan putukrējums un ķīselis, mums palīdzēja sarīkot 12. klases zēni. Paldies arī viņiem!

Programmas beigās sekoja svinīgais noslēgums ar zvērestu un visām citām svinīgumu veicināšanām piedevām. Tas bija īss notikuma izklāsts un uzslavas saucieni labajiem ļaudīm, bet tagad pie vārda laižam desmitos.

«Kā bija?» es viņiem jautāju. Stāsta Nora: «Bja aizraujoši! Īpaši labs bija tumšais gaitenis.»

Baiba priecājas: «Viss bija superlabi. Mēs pat domājām, ka bū-

trakāk!» «Vēl tagad sajūtu olas uz galvas,» piebilst Inga, bet Anete un Edīte priecājas par zēnu ciņām sporta zālē. «Bet mēs neko neaizmirstam,» Baiba bridina, «šo to jau esam padomājuši par atbības plānu!»

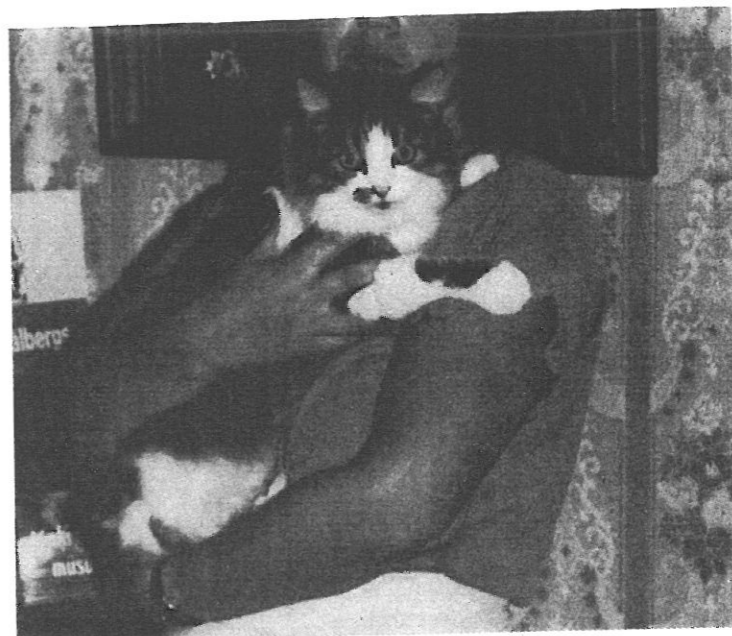
Arī Nora smaidot paziņo: «Bridinām vienpadsmitos un arī nākamajos vidusskolniekus! Gan arī mums būs kas labs padomā!»

Bet vispārējā atmosfēra ir labvēlīga. Man ieejot, neviens nesāka ne raudāt, ne dusmoties. Meitenes gluži mierīgi ar jautribu paziņoja, ka viss ir vislabākajā kārtībā. Vairu tikai piebilst, ka priecājamies par drosmīgajiem desmitajiem, it īpaši meitenēm. Un Evai un Jurgim — mazajiem dezertieriem — paziņoju, ka mēs, vienpadsmitie, galvojam — arī jūs būtu izdzīvojuši.

Tagad nobeiguma vietā novēlam — mesties enerģiski vidusskolā iekšā, reizēm mācīties, ne-taisīt sirmus matus skolotājiem!

Sveicienus no vienpadsmitajiem sūta Inese F.

P. S. Galvenā organizatore Anitra teica: «Viss ir labs, kas labi beidzas.»

* Čipa.

V. BIEZBĀRŽA foto

Mūsu mazākie brāļi —

tā parasti saka par to dabas daļu, kura nodota cilvēku aprūpē. Pagājis 4. oktobris, Vispasaules dzīvnieku aizsardzības diena. Tas nenozīmē, ka citās dienās tie nebūtu jāaizsargā. Ar saprātīgu darbību un atbildību par radību jārūpējas visu gadu. Tikai 4. oktobris sakrīt ar kādu citu notikumu. 13. gadsimtā Itālijā dzīvoja kāds ļoti dievbijīgs cilvēks, kurš ar lielu uzmanību un cieņu izturējās pret dabu tā, ka daba viņam atklājās, un viņš saprata ziedu un putnu valodu. Sauli viņš sauca par māsu un mēnesi par brāli. Šis virs. ko

tā sauktā Francīša diena ir 4. oktobris. Daudzi esam aizbildņi saviem dzīvniekiem mājās katru dienu. Var apbrīnot saimnieku izdomu, liekot šiem mazākajiem brāļiem vārdus. Tāpēc, lai savāktu vienkopus šos vārdus, ir iecere veidot kažka vārda dienu kalendāru, neaizmirstot arī saimniekus. Visi, kuri vēlas redzēt saviem minčiem vārdus kalendārā (var būt arī norāde, kurā dienā, izņemot svētkus), lūgti zvanīt 42093 vai rakstīt Dundagas pils, LV 3270, V. Eizenbergai līdz 10. novembrim. Var piesūtīt arī